

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι Πέντε

Η Αποκάλυψη της Παρακμής της Βαβυλώνας: Ένα Προφητικό Χωρίο από τον Ναβουχοδονόσορα έως τον Βαλτάσαρ

Jeff Pippenger

2023-12-20

Η πτώση του Βαλτάσαρ στο πέμπτο κεφάλαιο είχε προτυπωθεί από την πτώση του Ναβουχοδονόσορα στο τέταρτο κεφάλαιο.

«Προς τον τελευταίο άρχοντα της Βαβυλώνας, όπως τυπικώς προς τον πρώτο της, είχε εκδοθεί η απόφαση του θείου Αγγρυπνούντος: “Βασιλεῦ,... πρὸς σὲ λέγεται· ἡ βασιλεία ἀφηρέθη ἀπὸ σοῦ.” Δανιήλ 4:31.» Προφήτες και Βασιλείς, 533.

Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει την αρχή και ο Βαλτάσαρ το τέλος της βασιλείας που κυβέρνησε επί εβδομήντα έτη, και έτσι συμβόλιζε τη βασιλεία του θηρίου της γης του κεφαλαίου δεκατρία της Αποκάλυψης (των Ηνωμένων Πολιτειών), το οποίο επρόκειτο να βασιλεύσει κατά τον καιρό που η πόρνη της Τύρου (ο παπισμός) ήταν λησμονημένη.

Και ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἡ Τύρος θέλει λησμονηθῆ ἑβδομήκοντα ἔτη, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐνὸς βασιλέως· μετὰ τὸ τέλος τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἡ Τύρος θέλει ᾄσει ὡς πόρνη. Ησαΐας 23:15.

Ο Ναβουχοδονόσορ, λοιπόν, αντιπροσωπεύει την αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών, και ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει το τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει την αρχή του Ρεπουμπλικανικού κέρατος και την αρχή του Προτεσταντικού κέρατος. Ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει το τέλος του Ρεπουμπλικανικού και του Προτεσταντικού κέρατος.

Η κρίση που επεβλήθη επί του Ναβουχοδονόσορος ήταν «επτά καιροί». Η διήγηση περί του ότι ο Ναβουχοδονόσορ έζησε ως θηρίο επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες χρησιμοποιήθηκε από τον Γουίλιαμ Μίλλερ στην εφαρμογή των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι, αν και δεν πραγματοποιήθηκε τις δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι, οι οποίες συμβολίζονται στην κρίση του Βαλτάσαρ.

Και αὕτη εἶναι ἡ γραφή ἢ γεγραμμένη· ΜΕΝΕ, ΜΕΝΕ, ΤΕΚΕΛ, ΟΥΦΑΡΣΙΝ. Αὕτη εἶναι ἡ ἔρμηνεία τοῦ πράγματος· ΜΕΝΕ· Ὁ Θεὸς ἐμέτρησε τὴν βασιλείαν σου καὶ ἔθεσε τέλος εἰς αὐτήν. ΤΕΚΕΛ· Ἐζυγίσθης ἐν τῇ πλάστιγγι καὶ εὐρέθης ἔλλιπής. ΠΕΡΕΣ· Ἡ βασιλεία σου διηρέθη καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς Μήδους καὶ Πέρσας. Δανιήλ 5:25–28.

Πέραν της ερμηνείας που ο Δανιήλ απέδωσε στη μυστηριώδη γραφή επάνω στον τοίχο, οι λέξεις «μνη» και «θεκέλ» αντιπροσωπεύουν μέτρο βάρους, και οι λέξεις αυτές αντιπροσωπεύουν επίσης συγκεκριμένη νομισματική αξία (Εξοδος 30:13, Ιεζεκιήλ 45:12). Μία «μνη» είναι πενήντα σίκλοι, ή χίλια γερά. Επομένως, το «μνη, μνη» ισοδυναμεί με δύο χιλιάδες γερά. Ένα «θεκέλ» είναι είκοσι γερά. Επομένως, το «μνη, μνη, θεκέλ» ισοδυναμεί με δύο χιλιάδες είκοσι γερά. Το «ουφαρσίν» σημαίνει «διαιρώ» και επομένως σημαίνει το ήμισυ μίας «μνης», και αντιπροσωπεύει πεντακόσια

γερά. Συνδυναζόμενα, αντιπροσωπεύουν το άθροισμα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι.

Η τελευταία αναφορά της Αδελφής White προσδιορίζει ότι ο Βαλτάσαρ προτυπωνόταν από τον Ναβουχοδονόσορ· αλλά, ειδικότερα, τόνισε την κοινή τους κρίση, και αμφότερες οι κρίσεις παριστάνονται ως σύμβολο των «επτά καιρών» του Λευιτικού 26. Υπάρχουν μερικοί όροι τους οποίους οι Γραφές χρησιμοποιούν για να παραστήσουν τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού 26. Ο Ιερεμίας το παριστάνει ως την αγανάκτηση του Θεού.

Πώς εσκέπασε ο Κύριος εν τη οργή αυτού την θυγατέρα της Σιών με νεφέλην, και κατέρριπεν εκ του ουρανού εις την γην την ωραιότητα του Ισραήλ, και δεν ενθυμήθη το υποπόδιόν αυτού εν τη ημέρα της οργής αυτού! Ο Κύριος κατέπιε πάσας τας κατοικίας του Ιακώβ και δεν ελυπήθη· κατέβαλεν εν τω θυμώ αυτού τα οχυρώματα της θυγατρός του Ιούδα· έφερεν αυτά έως εδάφους· εμίανε το βασίλειον και τους άρχοντας αυτού. Απέκοψεν εν τη φλογερά οργή αυτού παν κέρας του Ισραήλ· απέσυρε την δεξιάν αυτού απ' έμπροσθεν του εχθρού, και εξήφθη κατά του Ιακώβ ως πυρ φλεγόμενον, το οποίον κατατρώγει κύκλω. Ετόξευσε το τόξον αυτού ως εχθρός· έστη με την δεξιάν αυτού ως αντίδικος, και εθανάτωσε πάντα τα τερπνά εις τους οφθαλμούς εν τη σκηνή της θυγατρός της Σιών· εξέχεε την οργήν αυτού ως πυρ. Ο Κύριος εστάθη ως εχθρός· κατέπιεν τον Ισραήλ, κατέπιε πάντα τα παλάτια αυτού· κατέστρεψε τα οχυρώματα αυτού, και επλήθυνε εις την θυγατέρα του Ιούδα πένθος και θρήνον. Και αφήρπασεν βιαίως την σκηνήν αυτού, ως να ήτο κήπος· κατέστρεψε τους τόπους της συνάξεως αυτού· ο Κύριος έκαμε να λησμονηθώσιν εν τη Σιών αι επίσημοι εορταί και τα σάββατα, και κατεφρόνησεν εν τη αγανάκτησει της οργής αυτού τον βασιλέα και τον ιερέα. Ο Κύριος απέρριψε το θυσιαστήριον αυτού, εβδελύχθη το αγιαστήριον αυτού, παρέδωκεν εις την χείρα του εχθρού τα τείχη των παλατίων αυτής· αυτοί ύψωσαν φωνήν εν τω οίκω του Κυρίου, ως εν ημέρα επισήμου εορτής. Ο Κύριος απεφάσισε να καταστρέψη το τείχος της θυγατρός της Σιών· εξέτεινε γραμμήν, δεν απέσυρε την χείρα αυτού από του αφανισμού· διά τούτο έκαμε το προτείχισμα και το τείχος να πενήθσωσι· αμφότερα εξησθένησαν. Θρήνοι 2:1–8.

Η οργή του Κυρίου παριστάνεται ως «η αγανάκτηση της οργής αυτού», και η οργή αυτού εξετελέσθη τόσο επί του βόρειου βασιλείου όσο και επί του νότιου βασιλείου του Ισραήλ. Διά τούτο το βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζει μία «πρώτη» και μία «τελευταία» αγανάκτηση. Ο Ιερεμίας προσδιορίζει μία «γραμμή» την οποία ο Κύριος «εξέτεινε», όταν εξήσκησε την οργήν αυτού κατά του εκλεκτού λαού αυτού. Η γραμμή αυτή μνημονεύεται επίσης στο Β' Βασιλέων.

Και ελάλησε ο Κύριος διά των δούλων αυτού των προφητών, λέγων· Επειδή ο Μανασσής, βασιλεύς του Ιούδα, έπραξε τα βδελύγματα ταύτα και έπραξε πονηρότερα υπέρ πάντας όσα έπραξαν οι Αμορραίοι, οι πριν από αυτόν, και παρέσυρε και τον Ιούδα εις αμαρτίαν με τα είδωλά αυτού· διά τούτο, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, εγώ φέρω τοιούτον κακόν επί την Ιερουσαλήμ και επί τον Ιούδαν, ώστε παντός ακούοντος περί αυτού να ηχούν αμφότερα τα ώτα αυτού. Και θέλω εκτείνει επί την Ιερουσαλήμ το σχοινίον της Σαμαρείας και την στάθμην του οίκου του Αχαάβ· και θέλω εξαλείψει την Ιερουσαλήμ, καθώς άνθρωπος εξαλείφει πινάκιον, εξαλείφων αυτό και ανατρέπων αυτό άνω κάτω. Και θέλω εγκαταλείψει το υπόλοιπον της κληρονομίας μου και παραδώσει αυτούς εις χείρα των εχθρών αυτών· και θέλουσι γίνει εις αρπαγήν και εις διαρπαγήν εις πάντας τους εχθρούς αυτών. Β' Βασιλέων 21:10–14.

Η «γραμμή» της αγανακτήσεως του Θεού, η οποία είναι τα «επτά καιροί» του Μωυσή, εκτάθηκε πρώτα επάνω στο βόρειο βασίλειο (τον οίκο του Αχαάβ), και κατόπιν επάνω στον Ιούδα. Ένας άλλος βιβλικός όρος για τους «επτά καιρούς», ο οποίος προέρχεται από το Λευιτικόν είκοσι έξι, είναι ο όρος «διασκορπισμένοι».

Τότε και εγώ θα πορευθώ εναντίον σας με οργή· και εγώ, ναι εγώ, θα σας παιδεύσω επταπλασίως εξαιτίας των αμαρτιών σας. Και θα φάγετε τη σάρκα των υιών σας, και τη σάρκα των θυγατέρων σας θα φάγετε. Και θα καταστρέψω τους υψηλούς τόπους σας, και θα κατακόψω τα είδωλά σας, και θα ρίψω τα πτώματά σας επάνω στα πτώματα των ειδώλων σας, και η ψυχή μου θα σας αποστραφεί. Και θα καταστήσω τις πόλεις σας ερήμους, και θα φέρω τα αγιαστήριά σας σε ερήμωση, και δεν θα σφραγίσω την οσμή των ευωδιών σας. Και θα φέρω τη γη σε ερήμωση· και οι εχθροί σας που κατοικούν σε αυτήν θα εκπλαγούν εξαιτίας της. Και θα σας διασκορπίσω ανάμεσα στα έθνη, και θα σύρω μάχαιρα πίσω σας· και η γη σας θα είναι έρημη, και οι πόλεις σας ερειπωμένες. Τότε η γη θα απολαύσει τα σάββατά της, όσο καιρό θα κείται έρημη και εσείς θα είστε στη γη των εχθρών σας· τότε η γη θα αναπαυθεί και θα απολαύσει τα σάββατά της. Όσο καιρό θα κείται έρημη, θα αναπαύεται· επειδή δεν αναπαύοταν στα σάββατά σας, όταν κατοικούσατε επάνω σε αυτήν. Λευιτικόν 26:28–35.

Η διασπορά μεταξύ των εθνών εκπληρώθηκε για τον Δανιήλ όταν μεταφέρθηκε ως δούλος στη Βαβυλώνα, κατά την αιχμαλωσία του Ιωακείμ. Τότε, ενώ ο Δανιήλ βρισκόταν στη «γη των εχθρών», η γη αναπαύθηκε και απόλαυσε «τα σάββατά της». Το Β΄ Χρονικών μάς πληροφορεί ότι η χρονική αυτή περίοδος ήταν τα εβδομήντα έτη του Ιερεμία, τα οποία ο Δανιήλ έφθασε να αναγνωρίσει στο ένατο κεφάλαιο.

Και εκείνους που διέφυγαν από τη ρομφαία τους μετέφερε αιχμαλώτους στη Βαβυλώνα· όπου ήσαν δούλοι σ' αυτόν και στους υιούς του, έως τη βασιλεία του βασιλείου της Περσίας· για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου δια του στόματος του Ιερεμία, έως ότου η γη απολαύσει τα σάββατά της· όσο καιρό έμενε έρημη, ετήρει σάββατο, για να συμπληρωθούν εβδομήντα έτη. Κατά δε το πρώτο έτος του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, ώστε να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου, ο λεχθείς δια του στόματος του Ιερεμία, ο Κύριος διήγειρε το πνεύμα του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, ώστε να εκδώσει διάγγελμα σε όλο το βασίλειό του, και μάλιστα να το θέσει και εγγράφως, λέγοντας: Ούτω λέγει Κύριος, βασιλεύς της Περσίας· Πάντα τα βασίλεια της γης μου έδωσε ο Κύριος, ο Θεός του ουρανού· και αυτός με πρόσταξε να του οικοδομήσω οίκο στην Ιερουσαλήμ, που είναι στον Ιούδα. Τις είναι μεταξύ σας από όλον τον λαό αυτού; Ο Κύριος ο Θεός αυτού ας είναι μετ' αυτού, και ας αναβεί. Β΄ Χρονικών 36:20–23.

Ο όρος «διασκορπισμός» είναι σύμβολο των «επτά καιρών». Η κρίση του Ναβουχοδονόσορα των «επτά καιρών», κατά τους οποίους έζησε ως θηρίο, προεικόνιζε την κρίση του Βαλτάσαρ, όπως αυτή παριστάνεται με τα μυστικά λόγια επάνω στον τοίχο, «μενέ, μενέ, θεκέλ ουφαρσί». Η κρίση του Βαλτάσαρ παριστάνετο διά της γραφής, η οποία ισοδυναμούσε με δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι, τον ίδιο αριθμό ημερών κατά τις οποίες ο Ναβουχοδονόσορ έζησε ως θηρίο, και τον ίδιο αριθμό ετών που παριστάνεται με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η κρίση του Βαλτάσαρ, η οποία προτυπώθηκε από την κρίση του Ναβουχοδονόσορ, παραστάθηκε συμβολικά με τους «επτά καιρούς», και αμφότερες εκείνες οι κρίσεις αντιπροσώπευαν μια «πτώση

της Βαβυλώνας», η οποία αποτελεί το σύμβολο του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου. Η πρώτη πτώση της Βαβυλώνας συνέβη όταν κατεδαφίστηκε ο πύργος του Νεβρώδ.

Και πάσα ἡ γῆ εἶχε μίαν γλῶσσαν καὶ μίαν λαλίαν. Καὶ ἐγένετο, ἐνῶ μετόκιζον ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδιάδα ἐν γῆ Σενναάρ, καὶ κατόκησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· Ἔλατε, ἄς κατασκευάσωμεν πλίνθους καὶ ἄς ὀπτήσωμεν αὐτὰς καλῶς. Καὶ εἶχον πλίνθον ἀντὶ λίθου, καὶ ἄσφαλτον εἶχον ἀντὶ κονιάματος. Καὶ εἶπαν· Ἔλατε, ἄς οἰκοδομήσωμεν εἰς ἑαυτοὺς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἡ κορυφή νὰ φθάνη ἕως τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἄς κάμωμεν εἰς ἑαυτοὺς ὄνομα, μήποτε διασπαρῶμεν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ κατέβη ὁ Κύριος διὰ νὰ ἴδῃ τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, τὰ ὅποια οἰκοδομοῦσαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος· Ἴδου, ὁ λαὸς εἶναι εἷς, καὶ πάντες ἔχουσι μίαν γλῶσσαν· καὶ τοῦτο ἀρχίζουσιν νὰ πράττουν· καὶ τώρα οὐδὲν θὰ τοὺς ἐμποδισθῇ ἀπὸ ὅσα ἐστοχάσθησαν νὰ πράξουν. Ἔλατε, ἄς καταβῶμεν καὶ ἄς συγχύσωμεν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ καταλαμβάνῃ ὁ εἷς τὴν λαλίαν τοῦ ἄλλου. Οὕτως ὁ Κύριος τοὺς διεσκόρπισεν ἐκεῖθεν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς· καὶ ἔπαυσαν νὰ οἰκοδομοῦν τὴν πόλιν. Γένεσις 11:1–8.

Κατὰ τὴν κρίση τῆς Βαβέλ, ἡ οποία ἦταν ἡ κρίση τοῦ Νεβρώδ, ὁ Κύριος «διεσκόρπισε» τοὺς επαναστάτες τοῦ Νεβρώδ ἐπάνω στο «πρόσωπο πάσης τῆς γῆς». Ὁ Νεβρώδ καὶ οἱ οπαδοὶ του γνώριζαν ὅτι ἡ ανταρσία τους θα εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διασκορπισθοῦν, διότι εἶχαν πει ὅτι τὸ κίνητρο γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς πόλεως ἦταν νὰ «κάνωμεν εἰς ἑαυτοὺς ὄνομα, μήποτε διασπαρῶμεν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς».

Ἐνα «ὄνομα», προφητικῶς, εἶναι σύμβολο χαρακτήρος. Ὁ χαρακτήρας ποὺ ὁ Νεβρώδ καὶ οἱ συν αὐτῶ ἐγκαθίδρυσαν παριστάνεται διὰ τῶν ἐργῶν αὐτῶν, διότι ἐκ τῶν καρπῶν θέλετε γνωρίσει τὸν χαρακτήρα. Ὁ καρπὸς τῆς ανταρσίας τοῦ Νεβρώδ, καὶ συνεπῶς τὸ σύμβολο τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ, ἦτο ἡ οἰκοδόμησις τοῦ πύργου καὶ τῆς πόλεως. Ἐνας «πύργος» εἶναι σύμβολο ἐκκλησίας, καὶ μία «πόλις» εἶναι σύμβολο κράτους. Τὸ ὄνομα τῶν στασιαστῶν τοῦ Νεβρώδ, τὸ οποίον ἀντιπροσωπεύει τὸν χαρακτήρα αὐτῶν, ἦτο ὁ συνδυασμὸς ἐκκλησίας καὶ κράτους, ὁ οποίος ἐπίσης παριστάνεται συμβολικῶς ὡς ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου.

Τὸ χωρίο ποὺ προσδιορίζει τὴν πτώση τῆς Βαβέλ περιέχει τὴν ἐκφραση «εμπρός» ἐπαναλαμβανόμενη τρεῖς φορές. Ἡ τρίτη εἶναι ὅταν ὁ Θεὸς ἐπιφέρει τὴν κρίση τῆς σύγχυσης τῆς γλώσσας τους καὶ τῆς διασποράς τους παντοῦ. Τὸ πρῶτο «εμπρός» ἦταν ἡ προετοιμασία γιὰ τὸ δεύτερο «εμπρός», ὅταν οἰκοδόμησαν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον τους. Ἀφοῦ εἶχαν ολοκληρώσει τὸ ἔργο τους κατὰ τὴν ἱστορία τῆς δευτέρας ἐκφρασης τοῦ «εμπρός», ὁ Θεὸς κατέβηκε γιὰ νὰ ἐξετάσει ορατὰ τὴν ανταρσία τους. Τὸ τρίτο «εμπρός» ἦταν κρίση, καὶ τὸ δεύτερο «εμπρός» ἦταν οπτική δοκιμασία. Τὸ πρῶτο «εμπρός» ἀντιπροσωπεύει τὴν πρώτη τους ἀποτυχία, καὶ προφητικῶς τὸ γεγονός ὅτι τὸ «εμπρός» ἐκφράζεται τρεῖς φορές προσδιορίζει τὴ διαδικασία δοκιμασίας τριῶν βημάτων τοῦ αἰωνίου ευαγγελίου. Ὑπάρχουν πολὺ περισσότερες πληροφορίες στὴ μαρτυρία τῆς ανταρσίας καὶ τῆς πτώσης τοῦ Νεβρώδ, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐπισημαίνουμε ὅτι τὴν πρώτη φορά ποὺ ἔπεσε ἡ Βαβυλώνα (Βαβέλ), προσδιορίζεται τὸ σύμβολο τῶν «επτὰ καιρῶν», ὅπως ἐκπροσωπεύεται ἀπὸ τὴ «διασπορά». Ἡ κρίση τοῦ Νεβρώδ παριστάνεται με διασπορά, τοῦ Ναβουχοδονόσορος με «επτὰ καιροὺς» καὶ τοῦ Βαλτάσαρ με «δύο χιλιάδες πεντακόσιες εἴκοσι».

Η σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα ταυτοποιεί ότι η γραμμή της προφητείας που αντιπροσωπεύεται από τα κεφάλαια τέσσερα και πέντε είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής του δευτέρου αγγέλου και της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η γραμμή αρχίζει με την πτώση της Βαβυλώνας, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Ναβουχοδονόσορ, προσδιορίζοντας το 1798, όταν η πνευματική Βαβυλώνα (ο παπισμός) έπεσε για πρώτη φορά. Έπειτα, στο τέλος της γραμμής, πέφτει η Βαβυλώνα του Βαλτάσαρ, σηματοδοτώντας την αρχή της προοδευτικής πτώσεως της πνευματικής Βαβυλώνας (και πάλι ο παπισμός), αρχίζοντας με την κρίση του νόμου της Κυριακής. Υπάρχουν δύο μάρτυρες της πτώσεως της Βαβυλώνας στην αρχή της γραμμής και δύο μάρτυρες στο τέλος της γραμμής. Η προφητική λογική αναγνωρίζει τη σφραγίδα της μεγάλης Αρχής και του Τέλους, ενώ βλέπει το θέμα της πτώσεως της Βαβυλώνας να μαρτυρείται από τέσσερις μάρτυρες στη γραμμή που αντιπροσωπεύεται από τα κεφάλαια τέσσερα και πέντε του Δανιήλ.

Στην τυπική και αντιτυπική σχέση του Ναβουχοδονόσορ και του Βαλτάσαρ, όταν αυτή ευθυγραμμίζεται με τις έσχατες ημέρες, βρίσκουμε το θηρίο της γης στη μορφή του ως αρνιόμορφο να εκπροσωπείται από τον Ναβουχοδονόσορ, και κατόπιν, όταν λαλεί ως δράκων, βλέπουμε τον Βαλτάσαρ. Βλέπουμε στην προφητική αυτή σχέση το ρεπουμπλικανικό κέρας, καθοδηγούμενο από το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, να εκπροσωπείται από τον Ναβουχοδονόσορ, και την ανατροπή του Συντάγματος να εκπροσωπείται από τον Βαλτάσαρ. Θα δούμε επίσης τον Ναβουχοδονόσορ ως φρόνιμη παρθένο και τον Βαλτάσαρ ως μωρά παρθένο.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση των κεφαλαίων τέσσερα και πέντε του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

«Στον Βαλτάσαρ είχαν δοθεί πολλές ευκαιρίες να γνωρίσει και να πράξει το θέλημα του Θεού. Είχε δει τον πάππο του, τον Ναβουχοδονόσορα, να εκδιώκεται από την κοινωνία των ανθρώπων. Είχε δει τη διάνοια, για την οποία ο υπερήφανος μονάρχης καυχόταν, να αφαιρείται από Εκείνον που του την είχε δώσει. Είχε δει τον βασιλιά να εκδιώκεται από το βασίλειό του και να γίνεται σύντροφος των θηρίων του αγρού. Αλλά η αγάπη του Βαλτάσαρ για τη διασκέδαση και την αυτοδοξασία εξάλειψε τα μαθήματα που δεν έπρεπε ποτέ να είχε λησμονήσει· και διέπραξε αμαρτίες όμοιες με εκείνες που επέφεραν παραδειγματικές κρίσεις στον Ναβουχοδονόσορα. Κατασπατάλησε τις ευκαιρίες που του είχαν δοθεί με χάρη, παραμελώντας να χρησιμοποιήσει τις ευκαιρίες που βρίσκονταν στην εμβέλειά του για να γνωρίσει την αλήθεια. «Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» ήταν ένα ερώτημα που ο μεγάλος αλλά ανόητος βασιλιάς προσπέρασε με αδιαφορία.»

«Αυτός είναι ο κίνδυνος της απερίσκεπτης, ασυλλόγιστης νεότητας σήμερα. Το χέρι του Θεού θα αφυπνίσει τον αμαρτωλό, όπως έκανε με τον Βαλτάσαρ, αλλά για πολλούς θα είναι πολύ αργά για να μετανοήσουν.

«Ο άρχων της Βαβυλώνας είχε πλούτη και τιμή, και μέσα στην αλαζονική φιληδονία του είχε υψώσει τον εαυτό του εναντίον του Θεού του ουρανού και της γης. Είχε εμπιστευθεί στον δικό του βραχίονα, χωρίς να υποθέτει ότι κάποιος θα τολμούσε να πει: “Διατί πράττεις τούτο;” Αλλά όταν η μυστηριώδης χείρα χάραξε γράμματα στον τοίχο του ανακτόρου του, ο Βαλτάσαρ καταλήφθηκε από δέος και εισώπησε. Μέσα σε μία στιγμή απογυμνώθηκε εντελώς από τη δύναμή του και ταπεινώθηκε ως παιδί. Συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν στο έλεος Κάποιου μεγαλύτερου από τον Βαλτάσαρ. Είχε περιγελάσει τα ιερά πράγματα. Τώρα η

συνείδησή του αφυπνίστηκε. Συνειδητοποίησε ότι είχε λάβει το προνόμιο να γνωρίζει και να πράττει το θέλημα του Θεού. Η ιστορία του παππού του προέβαλε ενώπιόν του τόσο ζωνρά όσο και η γραφή επάνω στον τοίχο.» Bible Echo, April 25, 1898.